

Sygn. akt IV KZ 17/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

w sprawie **Z.L.**

skazanego z art. 157 § 2 kk i innych

w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 września 2017 r.,

w przedmiocie zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu

Okręgowego w K. z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ka (...)

o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia kasacji

p o s t a n o w i ł

**na podstawie art. 430 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk i art. 528 § 1
pkt 2 kpk - pozostawić zażalenie skazanego bez rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wskazany wyżej zarządzeniem przewodniczący Wydziału odmówił skazanemu ustanowienia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. IV Ka (...). W uzasadnieniu stwierdził, że w przedmiotowej sprawie skazano Z.L. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. Nie ma on więc uprawnienia do skarżenia kasacją prawomocnego wyroku, gdyż w myśl art. 523 § 2 k.p.k strona może wnieść kasację tylko od wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W zażaleniu na to zarządzenie skazany utrzymywał, że jest niewinny i dlatego żąda wyznaczenia obrońcy w celu zaskarżenia prawomocnego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. środek odwoławczy nie przysługuje na odmowę wyznaczenia adwokata lub radcy prawnego w celu sporządzenia kasacji. Oznacza to, że wniesione zażalenie jest środkiem odwoławczym niedopuszczalnym z mocy ustawy.

Ta ocena prawna nie pozostaje w sprzeczności z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., K 30/11, OTK - A 2013, Nr 7, poz. 98, w którym stwierdza się, że art. 81 § 1 k.p.k., w zakresie, w jakim nie przewiduje sądowej kontroli zarządzenia o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu dla oskarżonego, który złożył wniosek w trybie art. 78 § 1 k.p.k. jest niezgodny z art. 42 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 i z art. 78 Konstytucji RP. Regulacja zawarta w art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. ma charakter szczególny i nie została objęta zakresem przytoczonego rozstrzygnięcia Trybunału (tak w postanowieniach Sądu Najwyższego z 27 maja 2014 r., V KZ 20/14, OSNKW 2014/11/85 i z 13 sierpnia 2014 r., V KZ 29/14, OSNKW 2015/2/10).

Zażalenie skazanego, jako ustawowo niedopuszczalne, podlegało odmowie przyjęcia przez przewodniczącego wydziału (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k.). Skoro jednak nadano bieg zażaleniu, to stwierdzić należy, że nie może być ono rozpoznane, ponieważ ustawa procesowa przewiduje, że taki środek odwoławczy w ogóle nie przysługuje. Stąd też Sąd Najwyższy, na podstawie wskazanych na wstępie przepisów, orzekł o pozostawieniu zażalenia bez rozpoznania.

Wszystko to nie oznacza, że zarządzenie o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia kasacji nie podlega żadnej kontroli w postępowaniu karnym. Jeśli bowiem dojdzie do odmowy przyjęcia kasacji sporządzonej przez samego skazanego, z powodu braku wymogu formalnego określonego w art. 526 § 2 k.p.k. (art. 530 § 2 k.p.k.), wówczas w zażaleniu skazany będzie mógł podważać trafność odmowy ustanowienia adwokata lub radcy prawnego (art. 528 § 2 k.p.k. w zw. z art. 447 § 4 k.p.k.), a więc podnosić zarzut, który nie mógł być wysunięty wcześniej wobec niedopuszczalności zażalenia na zarządzenie o odmowie wyznaczenia osoby uprawnionej do sporządzenia kasacji (postanowienia Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2013 r., III KZ 91/12, LEX nr 1235891, z 23 maja 2013 r., III KZ 22/13, LEX nr 1317951).

